

Единъ недѣленъ день Надежда влезе въ стаята при братчето си, което приготвяше уроцитѣ си за утрѣшния день и го запита :

— Миличъкъ бате, азъ нали ходя всѣки день на училище ?

— Тѣй трѣбва, Надеждо, ти си вече ученичка!

— Ами защо не мога да чета, като тебе ?

— Така, Надеждо, но ти не знаешъ още *буквитѣ*.

— А како е това букви, бате ?

— Ей това гдѣто му викатъ А, Б, В . . .

— Покажи ми, бате, да ги видя !

Тогава братчето ѝ написа буквата А, послѣ взе единъ листъ книга, че ѝ написа и другтѣ букви, послѣ прибави :

— Разбра ли сега Надеждо? Когато научишъ тѣзи букви, тогава ще знаешъ да четешъ, като мене.

— Ами кога ще ги науча бате ?

Ако внимавашъ и запомняшъ хубаво, каквото те учи твоята учителка, ти ще знаешъ да четешъ и да пишешъ до *Коледа*.

Слѣдъ като ѝ разказаха всичко, любопитната Надѣжда се върна много радостна и си каза : „Азъ ще внимавамъ и слушамъ още повече думитѣ на учителката си !“

